

[Erhard Jakobsen]

tikere siger, og de siger det, som jeg har refereret her.

Formanden:

Jeg skal gøre opmærksom på, at jeg agter at udsætte mødet om kort tid.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Så vidt jeg erindrer, var det World Street Journal, der den 4. juni havde en artikel, der hed »Great Danes«. Jeg kan ikke rigtig forestille mig, at det skulle gælde den indsats, som de danske ministre har gjort inden afstemningen. Adskillige internationale aviser har rost Danmark, hvorimod jeg nok synes, at de danske medier har været præget af en helt anderledes holdning til tingene.

Så vil jeg godt lige nævne – det er måske meget sundt at få den debat allerede nu – at det jo er korrekt, at der skal være afstemning i Irland, og det vil så vise sig, hvordan det kommer til at gå. Nu har Irland jo altså et andet forhold til de økonomiske midler fra EF, end Danmark havde, og det kan meget vel blive udslagsgivende i Irland, tror jeg. Men jeg vil godt spørge, når der nu bliver talt om forhandling: Jamen er Traktaten ikke faldet på gulvet? Man må vel konstatere, at når et land har sagt nej, og det har Danmark jo som bekendt, så er Traktaten faktisk faldet på gulvet.

Det er udmærket, at Irland skal have en folkeafstemning – det er jo noget, vi går varmt ind for i Fremskridtspartiet, så man kan vurdere, hvordan holdningen egentlig er hos de vælgere, vi er sat til at repræsentere. Det er også rart, at Frankrig skal have en folkeafstemning, bestemt, mens det er kedeligt, at Tyskland tilsyneladende ikke kan få det, og lad os se, hvad der sker i Storbritannien. Men det er vel egentlig sådan, at den folkeafstemning, der nu afholdes, er sådan lidt fiktiv, fordi der allerede er ét land, der har sagt nej. Er Traktaten så ikke bortfaldet? Kan man virkelig blive ved med at tale om den Traktat, som ét land altså har sagt nej til?

Fremskridtspartiets opfattelse er – og jeg tror, at de fleste jurister, som bliver sat på denne opgave, vil have den samme opfattelse – at når ét land nægter at ratificere Traktaten, er den faldet på gulvet. Hvor mange lande skal sige nej, kunne man ellers spørge, før den fal-

der på gulvet? Vi er altså ude i noget makværk, hvis man begynder at vurdere, hvor mange lande der skal have folkeafstemning, og hvor mange lande der skal sige nej, før Traktaten er endeligt bortfaldet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Erhard Jakobsen citerede fra en tale for nylig af den tidligere tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, men hr. Erhard Jakobsen fik jo ikke det væsentligste fra talen med. Hans-Dietrich Genscher giver nemlig udtryk for, at det danske nej i første omgang synes som et traume, men at det har haft den fordel, at det har bragt problemerne frem i dagens lys, og hvis den nuværende debat, som han udtrykte det, forløber positivt, kan 1992 meget vel blive – og så kommer kodeordet – Danmarks år. Det var, hvad hr. Genscher sagde i talen i Madrid. Og det er jo kendetegnende for den strømning, den dominoeffekt, som den danske afstemning har sendt ned igennem Europa.

Så taler hr. Erhard Jakobsen om, at det afgørende er, hvad ledende politikere siger. Der er ærlig talt ingen grund til særligt at hæfte sig ved, hvad de ledende politikere siger, for hvad sagde alle de såkaldte ledende politikere i Danmark? De sagde: Danmark skal nok stemme ja, men det blev et nej.

Det er meget, meget mere interessant, hvad befolkningerne mener, hvis vi da ellers tror på demokratiet, og jeg har indtryk af, at hr. Erhard Jakobsen tilhører dem, der tror på demokratiet. Politikerne er i bund og grund ligegyldige, hvis de ikke er i overensstemmelse med deres befolkninger, og meningsmåling på meningsmåling rundt omkring har vist, at politikere er blevet chokerede, fordi de har taget grundigt fejl. Derfor har politikere i alle EF-lande et forklaringsproblem: hvorfor var de så dumme at indgå denne Maastrichtaftale i første omgang, når de ikke havde befolkningernes opbakning?

Nu kommer debatten. Den debat og den positive strømning, der har været ned igennem EF, var aldrig kommet, hvis Danmark bare havde stukket halen mellem benene den 2. juni og sagt ja. Derfor var det danske nej godt, det var godt for demokratiet og det var godt for debatten.